

HỒI 69

NGÀN CÂN TREO SỢI TÓC

Trầm Lãng chép miệng gật gù:

- U Linh Cung Chúa quả là lợi hại... Nhưng một ngày nào đó tôi nhất định sẽ làm cho nàng lộ mặt.

Khoái Lạc Vương vụt chồm tới tươi cười:

- Chuyện đó gác lại đi, bữa nay bản Vương có một chuyện khác hay lắm.

Trầm Lãng hỏi:

- Xin Vương gia cho biết.

Khoái Lạc Vương vuốt vuốt chòm râu:

- Hôm nay có thêm một người vượt ngàn dặm xa xôi đến tình nguyện xin làm môn hạ bản Vương...

Trầm Lãng nhướng mắt:

- A.. ai thế?

Khoái Lạc Vương nói:

- Người ấy cũng là một anh hùng trong thiên hạ.

Trầm Lãng chớp mắt:

- Anh hùng trong thiên hạ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Người ấy không những tử lượng không kém túc hạ, mà võ công cũng e rằng không dưới nữa... Độc Cô Thương chịu mới bảy chương đã bại vào tay hắn.

Trầm Lãng hỏi:

- Bây giờ người ấy ở đâu?

Khoái Lạc Vương cười:

- Hắn với túc hạ là hai vì sao chói sáng lên một lúc, hà hà...

Thiên hạ anh hùng siêu việt đều tập hội nơi đây, không phải là một chuyện đáng vui mừng thì còn gì nữa chứ?

Ông ta đứng phắt lên cười ha hả:

- Vì thế bản Vương muốn túc hạ gặp hắn, bây giờ thì hắn đang uống liền tu bất tận ngoài kia, túc hạ hãy đến cùng diện kiến nhau đôi ba chén...

Vừa nói ông vừa kéo Trầm Lãng ra dãy hành lang, rẽ qua phòng khách nơi vườn hoa bên trái.

Từ trong đó hơi rượu phát ra phung phức, giọng cười tiếng nói khề khà.

Yến Nhi đứng bên ngoài khẽ vén rèm ngó vào, khi nghe tiếng Khoái Lạc Vương, cô ả rút cổ lui mất.

Bên trong rèm có tiếng người con gái cười nói:

- Phương Phương kính hảo hán ba chén, Bình Nhi cũng đã kính hảo hán ba chén, bây giờ tôi kính hảo hán ba mươi chén bộ chề ít sao mà không chịu uống hết chứ?

Một cô gái khác cười nói theo:

- Phải đấy nhe, hảo hán mà không chịu uống hết thì Chu Linh nó sẽ cắn đứt lưỡi hảo hán cho coi.

Giọng một người đàn ông cười ồ ồ:

- Há, ba mươi chén mà nhằm nhò gì? Đem đây đếm đồ hết vào cái chậu vàng này rồi ta uống một hơi cho mà xem.

Người ấy qua giọng nói xem chừng đã uống nhiều quá rồi, âm thanh phát ra nghe đặc sệt, tuy nhiên Trầm Lãng vẫn nhận được hơi hám quen quen, nên xăng xái đi vào.

Nơi hành lang phòng khách sát cạnh vườn hoa, năm sáu cô gái mặt áo lụa mỏng manh che nửa lộ xoắn quanh một gã đàn ông, mà vừa liếc qua, Trầm Lãng phát sững sờ: Hùng Miêu Nhi.

Cũng đầu tóc rối bời, cũng áo đen phạch ngực, gương mặt hùng hùng đôi mắt tròn xoe... Hùng Miêu Nhi vẫn với phong độ ngày nào.

Người bạn thiết vẫn an lành, nổi vui mừng đã làm cho Trầm Lãng nghe cay cay nơi mắt...

Hùng Miêu Nhi vẫn chưa hay, hấn hất hất chiếc chậu vàng, không còn lấy một giọt rượu và cười hà hà:

- Rồi, rồi... Còn ai đâu? Ai muốn kính rượu ta nữa đâu?

Trầm Lãng mỉm cười lên tiếng:

- Tôi... còn tôi.

Hùng Miêu Nhi quay phắt lại, đôi mắt hấn vụt như đứng trông.

Rồi thình lình hấn “hừm” một tiếng, ném chiếc chậu vàng nhảy phóng tới la lên:

- Trầm Lãng, trời ơi Trầm Lãng... Còn sống nhẩn đây mà...

Hấn ôm chặt Trầm Lãng, hơi rượu từ trong mũi hấn khì khì...

Trầm Lãng cảm nghe từ con người của hắn tỏa ra một mùi thơm thân thiết, một mùi thơm ngậy ngát của tình bằng hữu, không thể tìm ra ở những người con gái...

Và y như dưới mắt hai người không có đám thiếu nữ mơn mớn đào tơ... Không có ai nữa cả, Hùng Miêu Nhi cặp vai Trầm Lãng, hai người lệt bệt băng trong vườn hoa, y như chỉ có họ là chủ nhân ông của vũ trụ...

Mây xám vụt nặng nề, nhiều tiếng sét chớp nổi lên và một trận mưa như trút...

Mặc kệ gió, mặc kệ mưa, Hùng Miêu Nhi vẫn phạch ngực áo lôi Trầm Lãng đi, hơi nóng từ trong người ra hừng hực...

Từ trong vườn hoa dẫn thấu bìa rừng không một bóng người, chỉ có cành lá đong đưa theo mưa gió, như nhảy múa vui mừng: “đại hạn phùng cam vũ, tha phương ngộ cố tri”.

Sực nhớ lại lúc này, khi còn ở trong phòng khách, Khoái Lạc Vương vỗ vỗ vai hai người và nói: “Bạn thân lâu ngày gặp lại, giống như tình nhân ngàn dặm trùng phùng, không ai có quyền quấy nhiễu hai người trong giờ phút thiêng liêng này cả”. Trầm Lãng chợt cảm thấy con người tuyệt đại miêu hùng của Khoái Lạc Vương hãy còn nhiều nhân tính trong hàng ngũ ác ma...

Bước đi của Hùng Miêu Nhi nặng nề lạng quạng...

Hắn vung vung chiếc bầu rượu “tùng thân” và cười ha hả:

- Bạn... rượu... trên đời này nếu không có bạn, không có rượu thì kẻ tự sát có lẽ sẽ nhiều hơn nữa, mà trong đó, người thứ nhất sẽ là “con mèo hoang” này...

Trầm Lãng đỡ vai hắn, mỉm cười:

- Con mèo rừng, say dữ rồi đấy nhé.

Hùng Miêu Nhi mở đôi mắt tròn xoe:

- Ai? Đứa nào say?

Trầm Lãng cười:

- Cả hai đứa đều say, say rượu và say tình bằng hữu... Đây, tôi có nhiều việc đang muốn hỏi đây, phải tỉnh táo mà trả lời chứ...

Nhiều cơn gió mạnh hất từng đợt mưa rào rào cây lá, tiếng gầm tiếng sét chớp giăng...

Hai người vẫn cặp kè như hai kẻ dạo cảnh trong buổi trời quang đãng.

Trầm Lãng nói:

- Chẳng những bây giờ đừng say, mà sau này cũng không nên say nữa, nếu say kiểu đó thì lộ tẩy hết còn gì.

Hùng Miêu Nhi vỗ ngực:

- Tên này mà có thể lộ tẩy sao?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Say muốn chết mà còn bướng... này, bà ta cho cả Chu Thất Thất đến đây là đủ biết mưu kế của bà ta khó lường lắm đấy nhé.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Con mẹ đó có thể làm cho Trầm Lãng phải e dè, thì quả là lợi hại dữ.

Làm thinh một lúc, Trầm Lãng lại hỏi:

- Có phải thật bà ta sắp đặt việc đính hôn của Vương Lâm Hoa và Chu Thất Thất không?

Hùng Miêu Nhi thờ hất ra:

- Đàn bà... đàn bà... luôn luôn là không ra gì cả.

Trầm Lãng hỏi:

- Mà có phải Chu Thất Thất tình nguyện như thế không?

Hùng Miêu Nhi hứ một tiếng lớn:

- Thánh cũng chịu thua, hiểu không nổi lòng dạ họ.

Làm thinh một lúc Trầm Lãng lại thờ ra:

- Cũng không trách Chu Thất Thất được... Nàng thấy tôi tính chuyện với Vương phu nhân, thế tự nhiên việc gì nàng cũng có thể làm được cả... tính tình của nàng anh thừa biết mà...

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt:

- Nhưng ít ra nàng cũng phải biết dụng ý của anh khi làm chuyện đó chứ.

Trầm Lãng cười gượng:

- Thật ra thì có mấy ai có thể hiểu được rõ ý nghĩ và hành động của tôi, có lúc chính tôi, tôi cũng hoang mang không hiểu luôn cả tôi nữa... tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại làm cho nàng bị kích động, tại sao tôi lại lãnh đạm với nàng...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Chuyện có gì không hiểu... Tại anh cố tránh, tại anh chưa dám thừa hưởng ân tình, tại vì anh nghe chiếc gánh trên vai còn quá nặng... Cũng có khi anh cảm thấy không biết mình sẽ chết lúc nào ...

Trầm Lãng buồn buồn:

- Có thể như thế.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đã khổ sở như thế, tại sao anh lại cứ gánh vác lấy chuyện nặng nhọc mãi làm

chi.

Trầm Lãng thở ra:

- Thật có lúc tôi cũng muốn bỏ quách cái cho rồi... Trên đời có nhiều người, tội gì mình phải gánh trách nhiệm một mình chi cho mệt. Chẳng hạn như Khoái Lạc Vương tuy ác, nhưng đãi ngộ tôi rất trọng hậu, thì chuyện chi phải sống chết với hắn? Nhưng tại sao tôi cứ dần thân vào nguy hiểm? A... Không ai có thể biết được những gì chứa ẩn trong lòng tôi cả...

Trong khoảng vắng của mưa giông, của vùng đất lạ, có lẽ đã khơi động tình cảm thật của Trầm Lãng bên cạnh người bạn tâm giao... Có lẽ lần thứ nhất hắn để lộ nhiều u uất...

Hùng Miêu Nhi mở to mắt nhìn Trầm Lãng, như lắng nghe tâm sự bạn lòng...

Thật lâu, Trầm Lãng thở hắt ra:

- Tự nhiên, nó phải có nguyên nhân...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Vì cái nguyên nhân ấy mà khiến anh bằng lòng chịu khổ sở, chứ không bằng lòng buông gánh nặng?

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng như thế.

Hùng Miêu Nhi băn khoăn:

- Nhưng nguyên nhân ấy là sao?

Trầm Lãng chép miệng:

- Chỉ vì Khoái Lạc Vương và tôi ở vào cái thế không cùng chung sống được, cho nên dù biết mẹ con họ Vương cũng là loài ác độc, dù biết họ đang lợi dụng tôi, nhưng tôi vẫn bằng lòng hứng chịu, bằng lòng hợp tác với họ để trừ Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Giữa anh và Khoái Lạc Vương tư thù sâu lắm hay sao?

Đôi mắt Trầm Lãng chớp ngời:

- Đúng thế.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Về chuyện Bạch Phi Phi à?

Trầm Lãng nhếch cười:

- Anh tưởng tôi lại có thể vì một cô gái thế sao?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nếu không thể thì sao?

Trầm ngâm một phút, Trầm Lăng nói thật chậm:

- Những bí ẩn trong lòng tôi, có lẽ bây giờ chưa nói được.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chứ bao giờ mới có thể?

Trầm Lăng nói:

- Lúc Khoái Lạc Vương chết.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Hẳn không chết trước anh đâu...

Trong vòng sáu tiếng đó, nghĩa là trong cái chớp mắt thôi, Hùng Miêu Nhi đã điếm luôn bảy đại huyết trên người Trầm Lăng.

Và cuối cùng là bằng một cùi chỏ thật mạnh, Hùng Miêu Nhi đã hất Trầm Lăng ngã lăn ra hơn bảy thước.

Thật là một chuyện bất ngờ trên tất cả những chuyện bất ngờ.

Cho đến sau khi bị điếm huyết và bị hất ngã xuống, Trầm Lăng cũng không tin rằng Hùng Miêu Nhi là thủ phạm. Tuy tay chân đã bất động, miệng Trầm Lăng vẫn như thường.

Hùng Miêu Nhi chống nạnh cười sặc sụa...

Hùng sắc của kẻ say lừ như đột nhiên biến mất.

Trầm Lăng cắn răng và chọt kêu lên:

- À... Người không phải... Khá, thật là giỏi.

Cái tên “Hùng Miêu Nhi” cười ha hả:

- Bây giờ mới biết sao? Trễ quá.

Trầm Lăng lấy lại bình tĩnh như thường:

- Long Tứ Hải, thành thật khen đấy.

Long Tứ Hải hai tay phạch rộng ngực áo, hẳn vẫn nháy mắt dáng cách Hùng Miêu Nhi:

- Bây giờ hỏi phục sự thông minh rồi à?

Trầm Lăng khẽ gật gù:

- Khi mới gặp người tại sông bạc Khoái Lạc Vương, ta đã cảm nhận người có dáng dấp của Hùng Miêu Nhi. Ta đã nghĩ trên đời này nếu cần giả mạo Hùng Miêu Nhi thì chỉ có một mình người làm được...

Long Tứ Hải cười:

- Thế sao lại để bị bẫy?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thứ nhất là ta đã đoán lầm, ta không nghĩ kẻ mang danh hào hùng như Long Tứ Hải mà lại đi làm chó săn chim mồi cho bọn ác ma.

Long Tứ Hải không giận mà lại cười:

- Là một bài học đáng giá đấy chứ? Bất luận kẻ thông minh đến đâu, có trường hợp vẫn lầm, chỉ tiếc khi học được điều hay là người không còn thì giờ dùng được.

Trầm Lãng gật gù:

- Đúng, là con người không ai tránh khỏi bẫy của con người.

Long Tứ Hải nói:

- Cũng cần phải nói thẳng, bọn này muốn cho người mắc bẫy thật cũng đã tốn quá nhiều công phu đấy.

Trầm Lãng nói:

- Hùng Miêu Nhi quả thật đã đến rồi, nếu không thì cho dù Khoái Lạc Vương có tài dị dung như thần, cũng không thể làm cho người giống rập khuôn như thế.

Long Tứ Hải cười:

- Người quả là thông minh, lúc dị dung cho ta, đúng là Khoái Lạc Vương đã phải đặt Hùng Miêu Nhi nằm sát một bên, đã phải thận trọng từng ly từng tý...

Trầm Lãng nói:

- Nhưng còn...

Long Tứ Hải hốt nói:

- Người muốn hỏi giọng nói chứ gì?

Hắn cười và nói tiếp:

- Bản lĩnh nhái giọng của ta chắc người chưa biết? Dầu sao, vẫn sợ người khám phá, nên phải dàn một cảnh say sưa, đã say thì giọng nói lè nhè, có ít nhiều biến cải. Người quên vụ mấy ả ép uống và ta đã bảo đồ cả ba mươi chén rượu vào chậu vàng à? Có thể mới say chứ... Nhưng thật sự người chỉ đứng ngoài nghe mà thôi, chứ đâu đã thấy, khi người vào thì chỉ thấy còn chiếc chậu không. Hà hà, ai mà uống nổi.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thật là diệu kế, bất luận là ai cũng không tài nào nhận ra sự giả trá ấy cả.

Long Tứ Hải nói tiếp:

- Huống chi lại còn... trời giúp nữa. Chính cơn mưa này mới làm cho ta vững tâm hơn, đã giúp ta thành đại sự. Mà cũng lạ, tại sao bữa nay tinh thần của ngươi cũng có vẻ hoang mang, có lẽ ngươi đã tới số rồi.

Trầm Lãng mím môi, nhớ lại chuyện vừa gặp Chu Thất Thất, nhất là chuyện Vương Lâm Hoa cho biết Hùng Miêu Nhi có mặt nơi đây...

Mất mấy giây, Trầm Lãng mới lên tiếng:

- Thế còn Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải cười:

- Có một chuyện thật, đó là chuyện Hùng Miêu Nhi đến đầu Khoái Lạc Vương.

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Và Khoái Lạc Vương vì hồ nghi Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải nói:

- Không phải hồ nghi hẳn mà chính là hồ nghi ngươi. Vì khi tình cơn rượ, Khoái Lạc Vương tìm không thấy Bạch Phi Phi, mà cũng tìm không được ngươi, chuyện đã thành nghi vấn, ngay lúc đó, Hùng Miêu Nhi lại dẫn xác tới, cho nên tạm mượn con người của hắn để thử ngươi...

Hắn nói tiếp trong giọng cười đắc ý:

- Chỉ thử thôi, không dè ngươi hiện nguyên hình.

Trầm Lãng hỏi:

- Bây giờ ngươi định làm gì tiếp nữa?

Long Tứ Hải cười sảng sặc:

- Khoái Lạc Vương đã ân cần dặn bảo, nếu ngươi lộ rõ chân tướng thì sẽ giết ngay... Vì ngươi giỏi quá, thông minh quá, hạng người như thế Khoái Lạc Vương không muốn gặp lại.

Trầm Lãng cố dấu tiếng thở dài:

- Cũng tốt... Chuyện không ngờ nhưng vẫn có.

Long Tứ Hải càng cười lớn hơn:

- Không ngờ kẻ uy danh hiển hách như Trầm Lãng lại chết vào tay phường giặc biển à?

Hắn vừa nói vừa từ từ nhích tới...

Trầm Lãng vụt quát:

- Khoan.

Long Tứ Hải cười thật ác:

- Người có muốn kéo dài thời gian cũng chẳng ích gì, không ai cứu được đâu.

Trầm Lãng cười nhạt:

- Không, không cần việc đó. Ta chỉ muốn biết Hùng Miêu Nhi bây giờ ra sao?

Long Tứ Hải gật gật cười lớn:

- Tốt, thật là tốt... Thật đúng là sinh tử chi giao, đến giờ phút này mà người không quên hấn thì tình bạn quả là ít có. Được, ta cho người biết...

Tia mắt ngang tàng giống Hùng Miêu Nhi của Long Tứ Hải chợt lóe lên cực kỳ độc hiểm:

- Người cứ yên lòng, trên con đường đến cõi âm ty người không cô độc đâu, có Hùng Miêu Nhi cùng bầu bạn... bây giờ có lẽ hấn đã lên đường và đang nóng nảy chờ người đấy.

Trầm Lãng hốt hoảng:

- Hấn... Hùng Miêu Nhi bị hại?

Long Tứ Hải nhướn mắt:

- Đúng.

Trầm Lãng vẫn còn hốt hải:

- Ai... Ai giết hấn?

Long Tứ Hải gằn gằn:

- Cho người biết, tại sao hấn ỷ mạnh, tại hấn thắng được Độc Cô Thương, cho nên kẻ hành quyết hấn cũng chính là Độc Cô Thương.

Trầm Lãng cổ trần tỉnh nhưng giọng hơi run:

- Nhưng... nhưng khi Khoái Lạc Vương chưa biết rõ chân tướng của ta thì sao lại giết hấn? Nếu ta thật lòng trung với Khoái Lạc Vương, thì giết như thế chẳng oan uổng lắm sao?

Long Tứ Hải lắc đầu:

- Thuộc hạ của Khoái Lạc Vương đều là kẻ tài trí, nếu không thì phải là những kẻ biết làm chuyện ác... Cả hai cái đó, Hùng Miêu Nhi không có, hấn chỉ là tên vũ phu, hữu dũng vô mưu, chết một trăm mạng như thể Khoái Lạc Vương cũng không hề tiếc.

Trầm Lãng làm thinh một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại:

- Được rồi, bây giờ người cứ việc xuống tay.

Long Tứ Hải nhích tới dựng nghiêng bàn tay phải...

Gió vẫn gào, mưa vẫn ào ào trút nước...

Nhiễm Hương tỳ tay nơi cửa sổ, tia mắt nàng như muốn xoi thủng màn mưa trắng

xóa..

Trầm Lãng đi đâu?

Nhiễm Hương cứ đứng như thế thật lâu...

Có lúc cô ta bật cười... Chuyện biết khó được nhưng lòng cứ muốn... Thật là lạ lùng...

Tay nàng bất cứ đụng vào đâu, bất cứ đụng vào nơi nào trên vóc thân căng căng nhựa sống của mình, nàng cũng cảm như đó là bàn tay Trầm Lãng... Và cứ mỗi lần như thế, nàng cảm nghe thể xác đê mê...

Tại làm sao mà chỉ có thể một mình Trầm Lãng?

Nhiễm Hương biết rất nhiều đàn ông, có thể nói là nàng chỉ khẽ vẩy tay là khối người chạy lại, nàng không dè lại còn có một người đàn ông cự tuyệt nỗi sự quyến rũ của nàng, mà chính nàng lại không đủ sức để quên Trầm Lãng.

Và cứ nhớ đến Trầm Lãng là nàng cảm nghe xao xuyến lạ thường... Nàng chưa từng có một sự thèm muốn khao khát nào như thế.

Nhiễm Hương nghe hai má hừng hừng, nàng chống tay lên cảm nhìn trần trời ngoài mưa. Mưa tuy lạnh nhưng nàng lại nghe nóng ran cơ thể...

Thình lình hai bàn tay của ai từ phía sau choàng bịt cứng hai mắt của nàng... và một giọng cười nho nhỏ vang lên:

- Đố biết ai?

Tim Nhiễm Hương đập mạnh:

- Trầm... Lãng.

Một cái cắn nhẹ lên cổ Nhiễm Hương và nàng quay phắt lại kêu lên:

- Công... tử...

Cho dù dị dung ra hình dạng như thế nào, cử chỉ ngây thơ của Vương Lâm Hoa cũng không làm cho Nhiễm Hương lầm được.

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

- Giỏi quá, cứng giỏi quá.

Hắn lật ngửa mặt nàng lên hun như mưa bắc...

Sự kích động thành thạo của Vương Lâm Hoa làm cho Nhiễm Hương bủn rủn tay chân, thân thể nàng quật quật quại quại như một tàn lá héo.

Vương Lâm Hoa bế xúc nàng lên đi lại phía giường...

Tuy đã chán ngấy Vương Lâm Hoa, nhưng Nhiễm Hương cũng không tài nào cưỡng lại nỗi giữa con thèm khát...

Thân nàng dán chặt xuống giường và mặt Vương Lâm Hoa dán sát vào mặt nàng.

Nhiễm Hương hỏn hển:

- Quí... sao lại đến đây... Có thấy Trầm Lăng không?

Vương Lâm Hoa cười:

- Đừng nói... Đừng nói...

Nhiễm Hương ưỡn mình lên, giọng nàng như rên rỉ:

- Ư... ư... nhè nhẹ... nhè nhẹ...

Nàng siết chặt lấy Vương Lâm Hoa như con rắn quấn, nhưng trí nàng lại tưởng tượng là đang ghì Trầm Lăng...

Đàn bà thật là lạ, trong khi đang tận lực hưởng thụ với một người, họ vẫn có thể tưởng tượng đến một người mà họ thích.

Thân nàng uốn éo, miệng nàng cứ rên lên:

- A... Trầm Lăng... Coi, nhè nhẹ... Trầm Lăng...

Vương Lâm Hoa vừa thở vừa cười:

- Đồ yêu đồ quí, Trầm Lăng, ta đang trông cho ngươi chết đây...

Nhiễm Hương lại ưỡn người lên...

Bên ngoài gió mưa vẫn rì rào...

Bàn tay của Long Tứ Hải vừa nhắm cổ Trầm Lăng hạ xuống, thỉnh thoảng có tiếng quá lạnh lạnh:

- Khoan.

Long Tứ Hải hết hồn quay lại...

Một bóng người áo đen ôm tong, như cây sậy lướt tới trong mưa gió: Độc Cô Thương.

Long Tứ Hải hoàn hồn.

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ:

- Rồi.

Long Tứ Hải hỏi:

- Thế Trầm Lăng... còn đợi gì nữa?

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Người không thể giết hẳn.

Long Tứ Hải trở mặt:

- Sao vậy?

Độc Cô Thương nghiêng răng:

- Con người như hẳn phải được chết một cách tương xứng... Phải để ta giết hẳn.

Long Tứ Hải thở phào:

- Đã thế thì xin mời Độc Cô huynh.

Hắn mỉm cười lui lại, để nhường chỗ cho Độc Cô Thương.

Gì thì không biết, chứ chuyện giết người thì hẳn tin ở sự lão luyện của Độc Cô Thương lắm. Muốn ngộp một cái hay muốn kéo dài giờ phút dứt hơi, Độc Cô Thương đều có thể làm cho nạn nhân thỏa mãn...

Long Tứ Hải mặc nhiên nhận chịu kém hơn Độc Cô Thương về môn đó, và hẳn cảm thấy đúng, con người của Trầm Lăng cần phải được một cái chết như hổ giỡn môi.

Hắn điềm nhiên đứng yên chờ đợi...

Hắn hoàn toàn tin tưởng Độc Cô Thương, một con người khoái nhìn sự đau đớn của kẻ khác. Đó là một đặc điểm khiến Độc Cô Thương được Khoái Lạc Vương sủng ái, dù can trường để làm chuyện ác, giỡn với một thể xác hấp hối mà không biết rùng mình.

Bên ngoài trời vẫn âm ỉ, nhưng gió mưa trong phòng bắt đầu hạ xuống...

Nhiễm Hương rướn mạnh thêm một cái rồi duỗi thẳng tay chân.

Vương Lâm Hoa cũng hơi thở dồn dập, nhưng hẳn đã nhảy phóc xuống giường mặc y phục vô tức khắc...

Nhiễm Hương vẫn ngửa mặt nhìn hẳn. Cô ta, tất cả những người đàn bà đều cần một sự vuốt ve sau phút dập dồn...

Nhưng Vương Lâm Hoa thì không. Hẳn không bao giờ có cử chỉ đó. Hẳn là con người cần thỏa mãn, chứ không phải làm cho người khác thỏa mãn...

Hắn lo sửa soạn cho hẳn, bỏ mặc Nhiễm Hương đang cần đến một bàn tay.

Và cô ta vụt nghe tức tối, tủi cực.

Cô ta chợt cảm nhận ra mình chỉ là một món đồ...

Cô ta quát mắt giận dữ. Cũng cặp mắt lẳng lơ lơ đãng như muốn đứng trông khi nãy, bây giờ bỗng lóe lên tia oán độc lạ lùng...

Vương Lâm Hoa ngó nàng, cười híp mắt:

- Ngồi đây không nổi à? Thấy không? Ta không giống những tên đàn ông khác mà... Không có một người đàn ông bản lãnh như Vương Lâm Hoa thì lấy ai thỏa mãn cho cô gái phóng đảng Nhiễm Hương.

Cô gái phóng đảng?

Nhiễm Hương quắc mắt nhìn Vương Lâm Hoa, cổ tay nắm chặt chiếc gối cắn răng, nhưng cơn bủn rủn vừa qua làm cho cô ta không tài nào nhắc nổi...

Vương Lâm Hoa nhìn chằm chập vào mắt cô ta và cười:

- Thôi, thôi rồi... Bây giờ thì bận lắm. Yên lòng đi, ta không để nàng hiu quạnh lâu

đâu.

Nhiễm Hương nghiêng răng và vụt hỏi:

- Người đi đâu?

Vương Lâm Hoa nói:

- Có người đang đợi.

Nhiễm Hương hỏi dồn:

- Ai?

Vương Lâm Hoa khẽ uốn mình:

- Chu Thất Thất.

Nhiễm Hương mở to đôi mắt:

- Chu Thất Thất? Cô ta cũng đến rồi à?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Tự nhiên, cho cô hay nàng đã ung ta rồi đấy nhé.

Nhiễm Hương trố mắt:

- Ứng người?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Nhưng cô cứ yên lòng, cô ta bây giờ chưa dùng được đâu, ta còn phải đến với cô... Cô thì quá phóng đảng, nhưng được cái vóc thân hấp dẫn quá...

Hắn cúi xuống đàng đàng lên ngực Nhiễm Hương và cười hềnh hếch:

- Có lúc tôi thật không hiểu cô luyện cách nào mà lại được... quá như thế này, chỉ tiếc Trầm Lăng là thằng ngốc không biết hưởng thụ...

Nhiễm Hương run giọng:

- Hưởng thụ... hưởng thụ...

Và nàng vụt chồm lên hai tay siết cổ Vương Lâm Hoa, rít lên giận dữ:

- Àu ma, ngươi là tên ác ma...

Vương Lâm Hoa giáng cho Nhiễm Hương một tát ngã nhào, năm ngón tay hấn lên má nàng như máu...

Hắn trừng trừng mắt:

- Điên hả?

Nhiễm Hương bật ngửa trên giường la lớn:

- Ngươi giết ta đi... giết đi...

Vương Lâm Hoa hást hàm:

- Sợ ta không đến nữa hả?

Nhiễm Hương rống lên:

- Ngươi đến nữa ta sẽ liều chết với ngươi... động đến một ngón tay của ta nữa là ta sẽ liều chết với ngươi...

Vương Lâm Hoa cười lớn, hấn vò vò trên ngực Nhiễm Hương và nói:

- Đụng đến là liều chết à? Hay là không đụng đến rồi chết vì chịu không nổi? Thôi, bữa khác tiếp tục...

Hắn phóng mình qua cửa sổ, biến mất vào rừng cây...

Nhiễm Hương phục xuống giường khóc rống:

- Phóng đăng... cô gái phóng đăng... Trầm Lãng, Trầm Lãng... đi đâu? Đi đâu mà chẳng trở về?

Độc Cô Thương nhìn Trầm Lãng bằng tia mắt lạnh băng băng...

Tia mắt của Độc Cô Thương lúc nào cũng tro tro như mắt chết, nếu bảo còn thân sắc thì đó là thân sắc của cãm hờn, oán độc...

Chính Long Tứ Hải nhiều khi cũng rùng mình trước đôi mắt của Độc Cô Thương...

Hắn không biết khi Độc Cô Thương giết người, đôi mắt có biến đổi chút nào không?

Rồi hắn lại nhìn Trầm Lãng. Sắc mặt Trầm Lãng vẫn y nguyên, y vẫn như những lúc bình thường...

Long Tứ Hải khẽ cau mày: “Một con người biết trước giờ sắp chết mà lại có thể bình tĩnh như thế này được sao? Trên đời, trừ Trầm Lãng ra, còn có bộ mặt nào như thế nữa không?”

Và hắn chợt cảm thấy Độc Cô Thương và Trầm Lãng đúng là hai quái vật.

Và bây giờ thì một quái vật đang sửa soạn làm thịt một quái vật...

Một quái vật lạnh lùng sắp sửa cho tay vào máu, và một quái vật đang bình thần đợi chờ...

Long Tứ Hải càng muốn được nhìn kỹ trong giờ phút chót...

Không phải nhìn lối giết, mà là nhìn vẻ mặt...

Hắn muốn xem khi Độc Cô Thương xuống tay, vẻ mặt và nhất là đôi mắt có thay đổi gì không?

Hắn muốn xem ngay giờ phút chết, vẻ mặt Trầm Lăng, nhất là vành môi luôn luôn đầm nụ cười cố hữu ấy, có thay đổi gì không?

Bây giờ thì Long Tứ Hải trở thành kẻ sốt ruột nhất, hết nhìn khuôn mặt Trầm Lăng, lại nhìn vào đôi mắt trắng dã của Độc Cô Thương....

Hắn gần như nín thở đợi chờ...

Vương Lâm Hoa tung qua cửa sổ và băng mình trong mưa gió...

Hắn nghe phảng phát tiếng khóc của Nhiễm Hương, hắn khẽ nhếch môi, một sự thỏa mãn cực kỳ tàn nhẫn.

Vương Lâm Hoa sinh ra y như là rất thích nghe người khác khóc, nụ cười hắn càng rạng rỡ khi nghe tiếng rên la của kẻ khác...

Chính Vương Lâm Hoa cũng không biết tại sao, từ lúc nhỏ hắn đã thích xem người ta thống khổ, nếu thấy người khác vui cười hạnh phúc thì y như là hắn đau khổ vô cùng...

Thế nhưng không bao giờ hắn nhận chịu là mình có tính tật đó, tự nhiên hắn càng không bao giờ nhận chịu có mặc cảm tự ti. Hắn không chịu hay không dám nhận chính vì mặc cảm tự ti ấy đã làm cho hắn trở nên thù hận tất cả...

Nhưng, trên đời có lẽ người mà hắn sợ nhất là mẹ hắn.

Hắn thường tự nói với chính mình: “Đối với mẹ hắn, hắn hết sức kính yêu và bội phục, hắn không bao giờ chịu nghĩ là sợ hãi, vì nếu nhận như thế thì hắn sẽ thù hận bà ta nốt. ”

Cái điều đó có thể nói là hắn bức tức chung thân, nhưng hắn cũng cứ ngậm câm: “ai cũng có gia đình, cha anh, thế tại sao hắn lại không có?”

Mẹ của kẻ khác tại sao có thể hiền dịu nhu hòa, còn mẹ hắn thì tại sao lại không như thế?

Bao nhiêu vấn đề bực dọc đã lớn lên theo với hắn từ lúc nhỏ. Nhưng từ bảy tuổi trở lên, mỗi khi nghĩ tới những việc đó thì hắn lập tức xua đuổi ra xa...

Và điều lạ hơn hết là tất cả hành động trả thù, không biết trả thù ai, trả thù cái gì, hắn đều nhắm vào phụ nữ.

Hắn muốn làm cho họ tủ nhục, làm cho họ cất đầu lên không nổi, làm cho gia đình họ ly tán, cha mẹ họ chia lìa...

Bây giờ thì Vương Lâm Hoa đang băng trong mưa gió, hắn định đi tìm Chu Thất Thất... Hắn đang suy nghĩ làm cách nào cho Chu Thất Thất thống khổ suốt đời.

Tự nhiên hắn cũng nghĩ đến Trầm Lăng, vừa rồi hắn làm bộ đứng đứng nhìn Trầm Lăng và Chu Thất Thất chọi nhau, nhưng hắn biết trong tâm khảm Chu Thất Thất vẫn chỉ in mỗi bóng hình Trầm Lăng.

Cho dù sau này nàng có lấy hắn thật đi nữa, thì hắn cũng chỉ là hình nộm của Trầm Lăng mà thôi. Chuyện Nhiễm Hương vừa rồi càng làm cho hắn nhận chứng điều ấy.

Hắn nắm chặt hai tay nghiền răng trèo trẹo, cơn giông “tật đố” gượng dậy trong đầu hắn.

Giữa cơn mưa trút nước ào ào, hắn chợt khựng lại, bóng người loáng thoáng...

Hắn vuốt nước mắt nhìn kỹ, nhận ra Độc Cô Thương, Trầm Lăng và Hùng Miêu

Nhi.

Độc Cô Thương đang trong dáng sắc sắp sửa giết Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi thì lại đứng chấp tay sau đít thong dong...

Ban đầu hắn hơi ngạc nhiên, nhưng hắn biết liền là Hùng Miêu Nhi giả mạo, hắn nhớ dưới trướng Khoái Lạc Vương rất nhiều kẻ giỏi tuyệt về thuật dị dung.

Vương Lâm Hoa chợt cảm thấy lòng hả dạ...

Hừ, Trầm Lăng rồi cũng bị mắc lừa.

Trong khoảnh khắc, Vương Lâm Hoa thật vô cùng đắc ý, không có cái gì có thể hình dung được sự đắc ý của hắn.

Nhưng dù gì, Trầm Lăng bây giờ vẫn là đồng bọn của hắn, tự nhiên hắn phải giúp Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa cân nhắc địa thế, cân nhắc một cái đánh, chỉ một cái thôi nhưng phải trúng đích.

Hắn biết trong vùng Khoái Lạc Lâm này người duy nhất có thể cứu được Trầm Lăng chỉ có hắn mà thôi.

Hắn khẽ lắc đầu: “Trầm Lăng quả có nhiều vận may không tưởng được.”

Độc Cô Thương nhích tới sát Trầm Lăng...

Vương Lâm Hoa vùng đôi ý. Tại sao phải cứu Trầm Lăng? Tại sao mình lại cho hắn hưởng vận may là cái gì? Cứ đừng cứu thử xem, vận may có tự nhiên đến với hắn không? Hắn chết thì có quan hệ gì với mình chứ?

Vương Lâm Hoa gục gặc: “Trầm Lăng chết, có thể ngoài mặt Chu Thất Thất sẽ làm vẻ dũng dũng, nhưng trong thâm tâm nàng sẽ cực kỳ đau khổ. Tại sao lại không để cho cô ả đau khổ chứ?”

Trầm Lăng chết, mưu kế của mẹ hắn có thể lỡ dở, nhưng chuyện đó quan hệ gì với hắn?

Trầm Lăng chết là hắn khỏe, hắn sẽ mỉm cười nhìn cái đau khổ âm thầm...

Vương Lâm Hoa nhếch nụ cười dễ sợ...

- Được, để cho hắn chết.

Hắn lựa gốc cây kín đáo, lựa một chỗ ngồi thoải mái chờ xem...

Có lẽ đây là một chuyện vui nhất trong đời.

Bây giờ thì quả là phải chết.

Hùng Miêu Nhi đã chết, Chu Thất Thất không biết ở đâu, Vương phu nhân ở xa, Kim Vô Vọng thì lưu lạc...

Bây giờ trên đời không còn ai có thể cứu Trầm Lăng nữa.

Độc Cô Thương bước tới cúi xuống nhìn...

Trầm Lăng thản nhiên nhìn lại....

Độc Cô Thương hỏi thật chậm:

- Trầm Lăng, ngươi có điều chi muốn nói?

Trầm Lăng khẽ nhếch môi:

- Không có gì... Được chết vào tay ngươi thì kẻ cũng hay.

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ nhưng rồi lại làm thinh.

Trầm Lăng nói tiếp:

- Chỉ vì ngươi là người duy nhất mà ta nhận thấy đúng là kẻ ác, vì ngươi không bao giờ có ý che dấu sự tàn nhẫn độc ác của mình, bằng vào thái độ đó, ngươi đã hơn hẳn những hạng giả danh quân tử.

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Tốt, nghĩ tình vì câu nói đó của ngươi, ta sẽ cho ngươi được chết một cách êm

ái...

Vẻ mặt hần lạnh băng băng, tia mắt vẫn lờ lờ trắng dã, hần không thay đổi một chút gì và hần vung tay giáng xuống...

Sắc mặt Trầm Lăng vẫn như không, nhưng nếu có ai dòm sát, sẽ thấy trong đáy mắt có sự thay đổi lạ lùng...

Không ai thấy cả, và Trầm Lăng từ từ xuôi tay, môi vẫn phảng phất nụ cười như đã nhận được cái chết vô cùng thỏa mãn...